

«Mira'm» de Katherin Andrea Rodríguez

Menció especial del concurs «Imagina un amor» en la categoria de 16 a 18 anys de l'edició 2018.

No sé com hem arribat fins aquí. Podríem dir que estem passant per aquella etapa tan coneguda en les relacions, en què acaben arribant a la monotonia i l'avorriment. Ara mateix ens trobem fent-nos la llei del gel. No em mires, no em parles, no em toques i no deixes que et toqui. Fa dos dies que no sento la teva calidesa i encara que hi ets, sento que no hi ets. Encara que dormis amb mi al mateix llit, no sento la teva escalfor.

Et lledes amb pesadesa del llit, vas cap a la cuina i prepares l'esmorzar com tots els dies. Tot i ignorar-me encara deixes l'esmorzar per mi. M'apropo a la taula lentament, mentre t'observo els meus llavis pronuncien les paraules que cada matí et dic:

—...Bon dia, Yuri —dic amb dolçor en un intent de commoure el teu cor.

—...

No em respons i passes pel meu costat sense ni tan sols dirigir-me una mirada. Somric amb tristor i m'assec a l'enorme menjador per acompanyar-te. T'observo com jugues amb el teu menjar, com un nen, mires el rellotge i t'apresses perquè és tard.

—Merda, arribaré tard —dies neguitós mentre prens d'un glop el teu cafè i agafes la teva motxilla per dirigir-te a la universitat.

—Si vols et po... —No he acabat de pronunciar la frase que ja has abandonat el nostre apartament.

Deixo anar un sospir esgotat mentre observo la solitud que m'envolta. Aquest apartament tan gèlid i distant, que abans era el nostre niu d'amor, tan càlid i abrasador com els teus dolços llavis a l'ajuntar-se amb els meus.

M'aixeco de l'acollidora cadira per dirigir-me al sofà. Allí em perdo en els meus pensaments, intentant entendre el perquè de la teva distància i indiferència. Un record continua "intacte", el dia que vas sortir plorant del nostre apartament, i jo darrere teu intentant arribar a tu.

Encara no entenc per quina raó vas sortir corrent amb petits diamants inundant les teves parpelles, però em sento culpable. El meu cor s'oprimeix com el meu puny, en un va esforç per recordar.

Passen les hores i tornes a casa amb la mirada cansada.

—Ja estic a ca... —Deixes que les paraules s'esvaeixin en l'aire i arrufes les celles.

—Yuri... Benvingut amor. —M'alço del sofà, m'apropo a tu, atanso la meva mà dreta per tocar-te però l'esquives. Sospires i passes pel meu costat, ignorant-me per complet.

—Yuri, no podem continuar així. —Parlo pausadament mentre giro el meu cos per observar-te.—Necessitem parlar, no pots seguir ignorant-me tota la vida. Si us plau, Yuri, mira'm —et suplico amb profunda tristor.

T'atures de sobte i et gires cap a mi. Per primera vegada en aquests dos dies puc veure realment els teus ulls blau marí, aquesta mirada teva de soldat que tant m'enamora i em rendeix als teus peus. Amb la mà esquerra reculls el teu serrell ros, portant-lo darrere la teva orella. No dius res, simplement et quedes mirant-me uns instants, abaixes el cap i dius amb tristor:

—Això no pot continuar així, Otabek... —anuncies entre sanglots i petites sacsejades—. No puc... realment ja no puc continuar amb això —dius mentre negues amb el cap i t'apropes a mi.

M'estremeixo al sentir les teves agres paraules, però alguna cosa dins meu em diu que no em precipiti a treure conclusions. T'observo amb melangia mentre camines apressadament cap a la porta, donant-me la resposta que tant temia. Amb pesar em retiro del teu camí, surts per la porta principal, amb rumb desconegut. I jo no faig res per aturar-te.

Tota la nostra vida junts passa davant meu en un instant, el meu cor i el meu cos es sacsegen de dolor. Però prenc una de les decisions més gran de la meua vida, seguir-te per segona vegada. Em dic a mi mateix que he de trobar-te encara que em costi la vida, encara que el món estigui a punt de destruir-se, juro per la meua vida trobar-te i dir-te, encara que sigui per última vegada, que t'estimo i que sempre seràs l'amor de la meua vida.

Surto després de dos dies tancat en aquest apartament, em sento lliure com si s'haguessin trencat les cadenes que m'apressaven.

Veig en la llunyania els teus cabells rossos i surto corrent com un lleó en busca de la seva presa, però em resulta impossible atrapar-te.

—¡Yuri! —crido amb totes les meves forces, estrenyent la gola pel dolor.

T'atures en un lloc que conec a la perfecció. Sé que quan no saps que fer, vas on està el teu avi. Al cementiri.

Sento que fas una drecera cap a la tomba del senyor Nikolai. Realment no sé què està passant però el meu cor em diu que no pari. Et segueixo fins que a la fi t'atrapo.

—Yuri... ¿Què fas aquí? —pregunto amb la veu entretallada. Els meus pulmons exhalen el poc aire que em queda. M'apropo a tu per veure amb curiositat la tomba que estàs mirant amb desconsol, melangia, dolor i molta tristesa.— Yuri? —Torno a preguntar neguitós, fins que la veig.

—Beka... —somiqueges amb amargor—. Perdona'm... Ho sento molt... Si no hagués marxat aquell dia... No t'hauria passat això... Tot és culpa meua —murmures finalment enfadat. A la vegada grans gotes cristal·lines acaricien les teves galtes enrogides.

R.I.P. Otabek Altin

Parpellejo incrèdul, espantat, premo els llavis, i amb els ulls enrogits et veig. Sangloteges sense parar, i jo, deixant-me emportar, deixo anar les llàgrimes que cremaven els meus ulls.

—Tu tenies un gran camí per recórrer, i per la meua culpa tu... —No aguantant més el patiment caus de genolls, i dels teus llavis no surten més que planys.— La teva família, els teus amics i jo... et trobem molt a faltar Beka... No puc evitar servir-te l'esmorzar, tot hi saber que ja estàs... I mai tornaràs... Jo vaig ser el que vaig deixar anar la teua mà, Beka.

M'agenollo al teu costat i intento agafar les teves delicades mans. Però no puc, i no podré fer-ho per més que ho vulgui amb totes les meves forces.

—Yura... —Et miro amb dolor i et dic el que en vida no et vaig poder dir.— Tu no tens la culpa de res, gatet. Jo vaig cometre l'error de fer que te n'anessis, jo vaig ser l'imprudent, per córrer sense adonar-me'n de què s'apropava un cotxe. No et culpis, si us plau... Ja no ploris amor meu. —El meu cos tremola, el meu cor està molt commogut, em sento atrapat, ofegat, però tot i això no vull parar.— Yura, ets el més preuat que he tingut i que tindrè. Els dies que vaig passar al teu costat van ser els millors de la meva vida, tu mai vas deixar la meva mà, la vas mantenir entre les teves fins al final, Yuri. Ets una magnífica persona, amb un gran caràcter que em va enamorar des del primer moment. Ets el meu primer amor. No em penedeixo de cap dels moments que vaig estar al teu costat, soldat.

—Beka... —vas dir el meu nom entre sanglots—. Torna, et necessito, no puc seguir sense tu... si us plau. —Supliques mirant la meva tomba.

—Yuri, sigues feliç, t'ho demano. Viu. Ets fort Yuri, més del que penses. Tu em vas rescatar de la soledat on estava. Sé que trobaràs algú que t'estimarà tant com jo t'estimo. Mira cap endavant i dóna't una segona oportunitat, perquè tu mereixes ser feliç, per tu i per mi —vaig suplicar amb veu trencada.

Em vaig aixecar observant que m'esvaïa.

—És el moment —vaig pensar—. Yuri... estic aquí. Mira'm, si us plau —vaig suplicar angoixat.

—Otabek, t'estimo —confesses amb un trist somriure i perquè sé que tu també em vas estimar, viuré per tu i per mi. Pels dos.— T'aixeques per acariciar la meva tomba.— Realment ho intentaré osito. Adéu, Otabek —dius entre llàgrimes, a punt d'ensorrar-te, però no ho fas, i no ho faràs, perquè ets Yuri.

—Jo també t'estimo Yuri. —M'apropo a tu, i sense pensar-ho dos cops et deixo un cast i dolç petó al front.— Adéu, Yuratchka.